

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 38. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389138768/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

»Du skal love mig først – al det kan endda være det Samme, for Du holder vel ligeneget af det; men skulde Du engang herefter høre et Puf i Høden, saa vær ikke saa hidsig, men tænk paa idag og paa Mikkel Rævehale!« Han vendte sig til den Rejsende: »Staaer hans Hest for Skud?« »Skyd kun!« svarede denne. Mads holdt Skyttens Bosse, som en Pistol, med den ene Haand op i Luften, og skjød den af. »Den giver jo ikke anderledes et Knald!« sagde han, »end som naar Man slaer en Potte mod en Dør.« Derpaa tog han Stenen af Hænen, og gav sin Modstander den, med de Ord: »Der har Du din Skyder! for det første skal den ingen Skade gjøre. – Farvell og Tak for idag!« Saaledes sigende hængte han sin egen Bosse over Nakken, og gik tilbage mod den Kant, hvor Hjørten laa.

Skytten, hvis Tunge hidtil syntes at have været bunden ved en magisk Kraft, gav nu sin længe indklemte Harmeluft i en Strøm af Eder og Forbandelser, hvis Begyndelse lød saaledes: »Nu saa gid da Djæveln inderlig – etc. etc. – Det er beklageligt, kjære Læser! ligesaa vel for mig som for Dig, at min Muse ikke er af de ægte humoristiske; thi ellers havde jeg her den ønskeligste Lejlighed til at udfynte min Fortælling med de kraftigste Eder, mod hvilke de, der oplyve vore genialske Comedier, vilde kun lyde som Fruehundebjæf mod Løvebrøl. Som sagt: min enfoldige Muse har endnu ikke været istand til at fatte den dybe Betydning af Gammelstrandsconversationsen; desaaarsag faaer du selv *ad libitum* fylde de mange Hüller i Niels Skyttes og andre Kraftgeniers Tale. Jeg beretter nu simpelthen – dog med tilbørlig Reservation af meerrørte Niels Skyttes lovlige Ret til Djæveln og hans Rige – hvad Passiar, der videre forefaldt mellem ham og den Fremmede paa Vejen til Ansbjerg.

Denne, hvis Medlidenhed havde vendt sig fra den undslupne Frijæger til den hartad fortvivlede Herregaards-Skytte, søgte at trøste saa godt som han formaaede: »Han har jo dog i Grunden Intet tabt,« sagde han tilsidst »uden den usle Glæde, at gjøre en Mand med sin hele Familie ulykkelig –« »Intet tabt?« raabte Jægeren: »Det forstaaer han ikke. Intet tabt? Den Hund har, saa vist som jeg er en Synder, fordærvet mig mit gode Gevær!« »Hvorledes?« sagde den Rejsende: »fordærvet hans Gevær? Lad det, og sæt en anden Streen for!« »Py!« svarede Niels, med en ærgerlig Latter; »den skyder hverken Hjort eller Hare meer; den er forgjort, det svarer jeg til; og dersom ikke eet Raad vil hjælpe – trrr! der ligger een og slikker Solskin i Hjulsporet; han skal